

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně **A. C., a. s.**, zastoupené JUDr. Hanou Sojákovou, advokátkou se sídlem Košická 63/30, 101 00 Praha 10, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu** se sídlem Štěpánská 28, 111 21 Praha 1, proti rozhodnutí ze dne 11. 2. 2003, č. j. FŘ-959/14/03, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2005, č. j. 7 Ca 214/2003-47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5. 12. 2002, vydaným pod č. j. FÚ 1 – 73/2266/02/Tra., uložil Finanční úřad pro Prahu 1 žalobkyni pokutu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona ČNR č. 202/2990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), ve výši 200 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobkyně pro návštěvníky jejího kasina, kteří se chtěli zúčastnit soutěže o věcné ceny, provozované ve dnech 15. 7. 2002 – 15. 1. 2003, stanovila u několika her minimální sázku vyšší, než jak ji povoloval schválený herní plán; nezajistila tak všem účastníkům těchto her rovné podmínky (§ 1 odst. 5 zákona o loteriích, ve znění tehdy účinném). Tímto jednáním se též odchýlila od herního plánu, aniž požádala o schválení jeho změn; tím porušila § 32 odst. 4 zákona o loteriích, ve znění tehdy účinném.

Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 11. 2. 2003.

Žalobu, již žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného, zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 2. 2005. Ztotožnil se se žalovaným v tom, že minimální sázky ve výši 200 Kč pro hry BLACK JACK a PONTOON a ve výši 100 Kč pro hru AMERICKÁ RULETA – STRAIGHT UP, které museli vsadit účastníci soutěže o věcné ceny, byly dvakrát (či v případě posledně jmenované hry pětkrát) vyšší než minimální sázky stanovené v herním plánu; žalobkyně přitom nepožádala o změnu herního plánu, ačkoli stanovením nové výše minimálních sázek založila nerovnost mezi jednotlivými hráči sázkových her. Soud přisvědčil i závěru, podle něž žalobkyně porušila zákon tím, že sama stanovila výši minimálních sázek u hry KARIBSKÝ POKER, ačkoli v herním plánu schváleném Ministerstvem financí taková částka stanovena nebyla.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního, tedy pro nesprávné posouzení právní otázky soudem. Podle žalobkyně je veškerá argumentace správních orgánů založena na tom, že schválený herní plán žalobkyně neobsahoval pořádání soutěže o věcné ceny; správní orgány však přehlédly, že soutěž o věcné ceny nespadá pod pojem sázkové hry. Žalobkyně tak ani nemohla požádat o schválení změn v herním plánu, protože pořádáním soutěže nerozšířila ani počet ani druh (§ 38 odst. 1 zákona o loteriích) sázkových her provozovaných v kasinu. Před vyhlášením soutěže žalobkyně konzultovala s Ministerstvem financí, zda je třeba v souvislosti se soutěží požádat o změnu herního plánu; ministerstvo jí přitom potvrdilo, že soutěž svým charakterem nespadá pod ustanovení zákona o loteriích. Soutěž je tak jednou z běžných a legálních činností v kasinu, stejně jako pobyt v kasinu, konzumace občerstvení, používání toalet. Herní plán, pravidla her ani návštěvní řád tyto činnosti nijak neupravují. O pořádání soutěže byl informován též finanční úřad, který po dobu tří měsíců od podání informace proti soutěži nic nenamítal.

Rozhodující orgány svorně tvrdí, že žalobkyně nedodržovala herní plán v části, kde jsou stanoveny minimální a maximální sázky; žalobkyně však takto stanovené částky nezměnila a po celou dobu trvání soutěže byly na hracích stolech přijímány sázky od minima stanoveného herním plánem. Jestliže bylo pro soutěž o věcné ceny stanoveno minimum vyšší, nebyl tím změněn limit v herním plánu; hráči v kasinu se mohli účastnit her s minimálními sázkami podle plánu, a také tak činili. Účastníky soutěže se hráči stávali podle svého uvážení. Proto neobstojí tvrzení, že podmínkami soutěže byly vytvořeny dvě kategorie hráčů sázkových her v kasinu. Taková kategorie tu byla jen jedna; hráč, který se zároveň účastnil soutěže, se odlišoval pouze minimální výší sázek, vždy však stanovených v rozmezí minimální a maximální sázky stanovené herním plánem.

Žalobkyně setrvala na své námitce, vyjádřené v žalobě, podle níž žalovaný vylíčením skutečností souvisejících se sázkovou hrou KARIBSKÝ POKER neoprávněně vnesl do řízení nový prvek, který nebyl projednán v I. stupni. Žalovaný shledal pokutu uloženou žalobkyni přiměřenou z toho důvodu, že v případě sázkové hry KARIBSKÝ POKER žalobkyně porušovala zákon již od února 2001; orgány státního dozoru však v takto vymezené době vykonaly řadu kontrol a nikdy neshledaly porušení zákona. K věci samé žalobkyně podotýká, že ve schváleném herním plánu jsou stanoveny minimální a maximální sázky pro hru POKER; ty se vztahují i na jiné hry pokerového typu, neboť tato hra má mnoho variant – v drobnostech odlišných, ale v zásadě identických. Z toho je zřejmé, že žalobkyně nemusela kvůli stanovení rozmezí sázek u hry KARIBSKÝ POKER žádat o změnu herního plánu. Žalovaný sám připouští, že žalobkyně stanovila pro hráče karibského pokeru účastníci se soutěže minimální sázku ve výši 200 Kč, a zdůrazňuje, že na stolech karibského pokeru hráli

také hráči neúčastníci se soutěže. Podobně tomu bylo i na hracích stolech jiných živých her provozovaných v kasinu a bylo zcela na vůli hráčů, zda se chtějí soutěže zúčastnit či nikoliv.

Žalobkyně je přesvědčena, že neprovozovala soutěž o věcné ceny v rozporu se zákonem, herním plánem nebo s podmínkami, které jí byly v povolení Ministerstva financí uloženy; soutěž nepodléhala režimu herního plánu ani zákona o loteriích, a tak rozhodnutí v její věci postrádají opodstatnění. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost není důvodná.

Vlastní důvod, pro něž jí byla uložena pokuta za porušení zákona o loteriích, spatřuje žalobkyně v tom, že provozovala soutěž o věcné ceny, aniž ji zahrnula do herního plánu; s uložením pokuty pak nesouhlasí právě proto, že tato soutěž nespadá do věcného rozsahu zákona o loteriích. V tomto posledně uvedeném závěru o povaze soutěže o věcné ceny má žalobkyně pravdu; v úsudku o jednání, za něž jí byla uložena pokuta, se však mylí. Soutěž o věcné ceny (tři osobní automobily a elektronické spotřebiče), kterou žalobkyně provozovala, vskutku nelze zařadit ani do jednoho z druhů loterií a jiných podobných her, jak jsou vymezeny v § 2 písm. a) – k) zákona o loteriích: tato soutěž se nevyznačuje ani přítomností losů [písm. a) – d)], ani není provozována s pomocí hracích zařízení [písm. e), g), a též písm. j)]; ani druhá varianta tohoto posledně uvedeného ustanovení, tj. hry po telefonu, nepřichází v úvahu], ani není podmíněna uhodnutím jistých skutečností [písm. f), h), k)]. Písmeno i) upravuje sázkové hry provozované v kasinech. Ty nejsou blíže specifikovány krom toho, že mohou být provozovány i na mechanických zařízeních; ani sem však není možno zařadit soutěž o věcné ceny pořádanou žalobkyní, protože u sázkových her mohou být předmětem výhry zásadně pouze peníze [§ 3 odst. 1 písm. a)]. Věci movité lze získat výhrou toliko ve věcné loterii nebo tombole [písm. b) tamtéž]; tyto hry se však nutně provozují s pomocí losů, což není případ žalobkyně.

Toho, že soutěž o věcné ceny není loterií ani jinou podobnou hrou – ačkoli je provozována v kasinu stejně jako sázkové hry, které do rozsahu tohoto pojmu spadají – si žalovaný i krajský soud byli vědomi stejně dobře jako žalobkyně sama. Domnívá-li se žalobkyně, že byla sankcionována za provozování soutěže o věcné ceny bez podkladu v herním plánu, svědčí to o nepochopení věci. Jelikož soutěž o věcné ceny nepodléhá regulaci zákona o loteriích, v herním plánu ani obsažena být nemohla; správní orgány ani krajský soud tedy žalobkyni nevytýkaly tuto skutečnost, nýbrž to, že nezaručila, slovy zákona, „*všem účastníkům hry rovné podmínky včetně možnosti výhry*“ (§ 1 odst. 5 zákona o loteriích). Onou „*hrou*“ v případě žalobkyně pak není soutěž o věcné ceny – pravidlo rovnosti podmínek se na ni nevztahuje – nýbrž sázkové hry, účast v nichž byla podmínkou účasti v soutěži (karetní hry BLACK JACK, PONTOON, KARIBSKÝ POKER, a vedle toho AMERICKÁ RULETA – STRAIGHT UP).

V herním plánu kasina žalobkyně, schváleném rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 8. 1. 2001, jsou minimální sázky v českých korunách pro karetní hry BLACK JACK a PONTOON stanoveny ve výši 100 Kč, pro americkou ruletu pak ve výši 20 Kč. Pravidla soutěže o věcné ceny, připojená k oznámení ze dne 15. 7. 2002 adresovanému Finančnímu úřadu pro Prahu 1, naproti tomu za minimální sázku nutnou pro účast v soutěži prohlašují u karetních her částku 200 Kč (tedy dvakrát vyšší než v herním plánu), u americké rulety pak 100 Kč (pětkrát vyšší než v herním plánu). Žalobkyně se hájí tím, že tyto vyšší minimální sázky se vztahovaly pouze na účastníky soutěže o věcné ceny, nikoli nutně na všechny

účastníky sázkových her, a všichni účastníci soutěže o věcné ceny měli zajištěny rovné podmínky; u herních stolů pak byly po celou dobu konání soutěže přijímány i sázky v minimální výši stanovené herním plánem. Tato argumentace však neobstojí. Není totiž podstatné, že vyšší sázky byly podmínkou pouze pro účastníky soutěže, a to podmínkou pro všechny z nich stejnou: správní orgány zjišťovaly jen to, zda žalobkyně dodržuje zákon o loteriích, resp. pravidla v něm stanovená. Jelikož soutěž o věcné ceny režimu tohoto zákona nepodléhala, nezabývaly se správní orgány tím, jaké podmínky platí pro účastníky této soutěže; naopak ale musely zkoumat podmínky, za nichž se provozovaly hry BLACK JACK, PONTOON, KARIBSKÝ POKER a AMERICKÁ RULETA – STRAIGHT UP jakožto sázkové hry regulované zákonem o loteriích.

Se závěry, které správní orgány z tohoto zkoumání vyvodily, se Nejvyšší správní soud – stejně jako již před ním Městský soud v Praze – ztotožnil. Jistě platí, že zmíněných sázkových her se mohli účastnit i ti návštěvníci kasina, kteří do hry vložili – bez ohledu na minimální částky nutné pro účast v soutěži o věcné ceny – minimální částky stanovené schváleným herním plánem; mezi těmi, kdo se účastnili sázkových her s minimálním vkladem podle herního plánu, a těmi, kdo postupovali podle pravidel soutěže o věcné ceny, však nebyla dána rovnost co do možnosti výhry. Pojmem „výhra“, jak je použit v § 1 odst. 5 zákona o loteriích, se totiž nemá na mysli nutně pouze výhra vzešlá přímo ze sázkové hry samotné a vyplácená při hře nebo bezprostředně po ní v souladu se schválenými Pravidly her (příloha povolení k provozování sázkových her), nýbrž jakákoli finanční či věcná hodnota, kterou návštěvník kasina může získat tím, že vkládá sázky do některé z her provozovaných v kasinu. Zatímco tedy té skupině hráčů, kteří vložili do her BLACK JACK a PONTOON pouze 100 – 199 Kč (resp. u americké rulety 20 – 99 Kč), kynula naděje pouze na výhru v těchto hrách samotných, ta skupina, která vložila částku alespoň 200 (resp. u americké rulety 100) Kč vyžadovanou v podmínkách soutěže o věcné ceny, získala nejen možnost výhry v sázkové hře, ale též možnost výhry některé z věcných cen v probíhající soutěži. Z toho je zřejmé, že ti hráči sázkových her, jejichž vklad nedosáhl částky nutné pro účast v soutěži o věcné ceny, měli omezenější možnost výhry ve srovnání s hráči druhé skupiny. Je logické, že ten, kdo vloží do karetní hry 100 Kč, získá při úspěchu ve hře menší výhru než ten, kdo získá stejnou kombinaci karet, ale vložil do hry částku vyšší (a obdobně to platí i o ruletě); o to tu ale nejde. Podstata nerovnosti mezi hráči v kasinu žalobkyně nespočívá v rozdílné výši peněžitých výher, která se dostává hráčům rozdílně sázejícím (to je, jak uvedeno, sázkovým hrám vlastní), nýbrž v tom, že některým sázejícím se jen v důsledku překročení jisté minimální výše sázky, kterou žalobkyně svévolně stanovila, otvírá vedle možnosti peněžité výhry i možnost výhry typově zcela jiné v podobě automobilu či elektrospotřebiče.

Za této situace je bezcenný poukaz žalobkyně na to, že i ony „vyšší“ minimální sázky obsažené v podmínkách soutěže o věcné ceny byly vždy v rozmezí minimální a maximální výše sázky upravené schváleným herním plánem – tedy jinak řečeno, že sice převyšovaly minimální výši sázky, ale nikdy nepřekročily výši maximální. Žalobkyně tím upozorňuje v podstatě na to, že se při své činnosti neodchýlila od maximální povolené výše sázek: takové pochybení jí ale žádný z rozhodujících orgánů nepřičítal, a námitka je tedy bezpředmětná.

I porušení povinnosti požádat Ministerstvo financí o schválení změn v herním plánu (§ 32 odst. 4 zákona o loteriích) spatřovaly rozhodující orgány v tom, že žalobkyně o své újmě změnila právě minimální výši sázek, a nikoli snad maximální výši sázek nebo jiné podmínky stanovené schváleným herním plánem. Zde je vhodné vyvrátit přesvědčení žalobkyně o tom, že tato povinnost jí nevznikla. Je pravda, že i po zahájení soutěže o věcné

ceny byla žalobkyně nadále připravena přijímat minimální sázky ve výši podle herního plánu; objektivně tu však u každé z dotčených her (BLACK JACK, PONTOON a AMERICKÁ RULETA – STRAIGHT UP) existoval i druhý, vyšší minimální limit upravený v pravidlech soutěže o věcné ceny. Pro závěr o porušení § 32 odst. 4 zákona o loteriích není důležité, že vklad ve výši tohoto druhého limitu umožňoval navíc i účast v soutěži: minimální sázka musí být totiž z povahy věci u každé hry jen jedna a nelze jich vytvářet několik s poukazem na to, že každá z nich dává hráčům jiné možnosti výher.

Sluší se ještě poznamenat, že srovnávání soutěže o věcné ceny s pobytem v kasinu, konzumací občerstvení a používáním toalet je nepřipadné: tyto činnosti – ač jsou jistě využíváním služeb poskytovaných žalobkyní – v první řadě nemohou na rozdíl od účasti v soutěži vést k výhře. Především ale tyto činnosti a možnost věnovat se jim v prostorách kasina nejsou vázány na účast v sázkové hře, natožpak na účast podmíněnou vyšší než schválenou minimální výší sázek.

Poslední námitka žalobkyně se týká hry KARIBSKÝ POKER. Žalobkyně jednak tvrdí, že žalovaný pojednáním o této hře a podmínkách, za nichž se v kasinu provozovala, vnesl do řízení neoprávněně nový prvek; v tom se však mýlí. Argumentaci týkající se této hry použil žalovaný v první řadě ke zdůvodnění přiměřenosti pokuty, tedy jen ke zvýšení přesvědčivosti rozhodnutí. Žalobkyně sama neoznačovala pokutu za nepřiměřenou – domnívala se totiž, že se žádného protiprávního jednání nedopustila, a že jí tak pokuta neměla být uložena vůbec. V tomto ohledu jsou tedy úvahy žalovaného o hře KARIBSKÝ POKER pouhým obohacením argumentace správce daně, nikoli nepřípustným zasahováním do jeho kontrolní pravomoci. Především se ale žalovaný věnoval podrobnějším úvahám o provozování této hry proto, aby poopravil názor správce daně: na rozdíl od správce daně totiž dospěl žalovaný k tomu, že ve vztahu k této hře porušila žalobkyně pouze § 32 odst. 4 zákona o loteriích, nikoli též § 1 odst. 5 tohoto zákona. Stalo se tak proto, že žalobkyně do herního plánu, který jí byl schválen, nezahrnula údaj o výši minimálních a maximálních sázek pro hru KARIBSKÝ POKER. Minimální výše sázky pro účast v této hře, kterou žalobkyně poprvé stanovila až v pravidlech soutěže o věcné ceny a která zároveň umožňovala účast v této soutěži, tak byla minimální sázkou jedinou (na rozdíl od her BLACK JACK, PONTOON a AMERICKÁ RULETA – STRAIGHT UP, pro něž byla stanovena „základní“ minimální sázka ve schváleném herním plánu a „zvýšená“ minimální sázka v pravidlech soutěže o věcné ceny). Všichni hráči tak vstupovali do hry KARIBSKÝ POKER za totožných podmínek, a to i poté, co žalobkyně zahájila soutěž o věcné ceny. Jediné porušení, kterého se žalobkyně v souvislosti s touto hrou dopustila, tak spočívalo v tom, že zcela o své vůli stanovila pro tuto hru minimální a maximální sázky, aniž tyto údaje předložila ke schválení Ministerstvu financí.

Konečně neobstojí ani argumentace, v níž žalobkyně klade rovnítko mezi hry POKER a KARIBSKÝ POKER a dovozuje z toho, že minimální a maximální sázky schválené v herním plánu pro hru POKER se automaticky vztahovaly i na hru KARIBSKÝ POKER. Není nutno vyvracet tvrzení žalobkyně o dynamickém vývoji a nesmírné rozmanitosti her pokerového typu, která svědčí o výrazné podobnosti obou her; ze správního spisu je však bez jakékoli pochybnosti zřejmé, že žalobkyně tyto hry provozovala samostatně. V bodu 1 povolení k provozování sázkových her, vydaném Ministerstvem financí dne 8. 1. 2001, se uvádí celkem osm her, mezi nimi karibský poker, který má být podle povolení provozován na čtyřech stolech se sázkami v českých korunách a na čtyřech stolech se sázkami v amerických dolarech, a poker, který má být provozován na dvou stolech se sázkami v českých korunách a na čtyřech stolech se sázkami v amerických dolarech. Stejně rozlišení

(byť s malou odlišností v počtu stolů, zřejmě nezáměrnou) obsahuje i samotný herní plán ve svém článku 3. Návštěvní řád, který je nedílnou součástí povolení, uvádí ve svém článku 5 mezi ostatními hrami „karibský poker“ a „stud poker“, tj. dvě různé hry. Pravidla hry, jako další příloha povolení k provozování sázkových her, obsahují jednak část nazvanou „Obecná pravidla pokeru“, jednak podkapitulu s názvem „Oasis stud poker (karibský poker)“. To vše svědčí o tom, že žalobkyně provozovala dvě samostatné hry pokerového typu; rozlišení mezi nimi se nevyskytuje pouze v článku 4 herního plánu, kde jsou stanoveny minimální a maximální sázky výlučně pro „poker“. S ohledem na to, že ve všech ostatních uvedených dokumentech i jiných ustanoveních herního plánu tyto dvě hry rozlišeny jsou, lze spolehlivě dovodit, že právě v případě článku 4 herního plánu se jedná o opomenutí, a nikoli že nesprávné je rozlišování obou her, které je v uvedených dokumentech pravidlem.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu